

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: I. **Ch.**, nar. X, státní příslušnost U., t.č. pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. MV – 46012 - 10/OAM-2013 ze dne 14.5.2013,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 14.5.2013 č.j. MV-46012-10/OAM-2013 byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním v částce 7.502,- Kč do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou.

Žalobce namítá, že zajištění neplnilo a nadále neplní svůj zákonný účel a v současné době nelze postavit najisto, zda účel zajištění skutečně naplněn bude, a proto pochybuje, že jsou aktuálně nárokovány náklady související s jeho zajištěním vynakládány účelně. Částka požadovaná k úhradě není prokazatelně spojena s jeho správním vyhoštěním. Náhrada nákladů spojených se správním vyhoštěním nemá sankční charakter, ale pouze charakter reparační. Jejím smyslem není cizince penalizovat za jeho nezákonné jednání, ale pouze zmírnit majetkovou újmu státu, která mu v souvislosti s nelegálním jednáním vznikla.

Existence příčinné souvislosti mezi správním vyhoštěním cizince a vynaloženými finančními prostředky tedy nejlépe prokáže fakt, že správní vyhoštění bylo realizováno a cizinec tedy území ČR opustil. Nicméně úspěšnost realizace správního vyhoštění evidentně nemůže být jediným kritériem posuzování existence spojitosti vyhoštění a vzniklých nákladů. V těchto dalších případech musí stát prokázat, že náklady byly vynaloženy účelně a byly podniknuty kroky, které alespoň teoreticky k vycestování cizince z území mohly vést. Pobyt žalobce v ZZC nelze automaticky bez dalšího považovat za okolnost spojenou se správním vyhoštěním, a to především za situace, kdy v jeho průběhu k vycestování cizince dosud nedošlo, a z důvodů zjevných, zákonných či faktických ani nemůže dojít. Žalobci bylo dne 8.4.2013 vydáno rozhodnutí o zajištění cizince, na jehož základě byl umístěn do ZZC Bělá – Jezová, kde následně požádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Správní orgán nadále zajišťuje žalobce, aniž by však přitom zkoumal realizovatelnost správního vyhoštění s ohledem na probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný ve věci vydal vyjádření, ve kterém uvedl, že na základě pravomocného rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho správního vyhoštění byl žalobce dne 8.4.2013 umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Poukázal na spisový materiál, který jednoznačně dokládá vznik nákladů spojených se zajištěním žalobce na základě rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění a též jejich konkrétní výši. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce o porušení § 6 odst. 2 správního řádu, ani skutečnost, že žalobce následně po svém zajištění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR (tato žádost ze dne 15.4.2013 byla dne 14.5.2013 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, žalobce proti rozhodnutí podal žalobu) nemění nic na zákonnosti a správnosti postupu žalovaného. Zákon o pobytu cizinců ve svém ust. § 127 odst. 2 naopak stanoví, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění. Náklady vznikly ČR výhradně v souvislosti se zajištěním žalobce za účelem správního vyhoštění, když tento i přes vydané rozhodnutí o správním vyhoštění z jejího území nevycestoval a dále zde pobýval nelegálně v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Žalobce v rozhodné době taktéž neplnil zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, která mu byla v pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění uložena a jejichž porušení závažným způsobem má podle § 123b též za následek zajištění cizince policií, a byl též evidován v evidenci nežádoucích osob a schengenském informačním systému.

Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie KRPU, č.j. KRPU-180000-14/ČJ-2012-040022-SV-CV ze dne 6.8.2012 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na tři roky. Z odůvodnění rozhodnutí plyne, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně, když povolený dlouhodobý pobyt byl ukončen dne 13.12.2007. Ve shora uvedeném rozhodnutí o uložení správního vyhoštění bylo žalobci podle § 123a zákona o pobytu cizinců dále uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území ČR. Dne 8.4.2013 bylo vydáno rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b), c), d), e) zákona č. 326/1999 Sb. Naplnění uvedených bodů je v daném rozhodnutí řádně odůvodněno včetně skutečnosti nevycestování z území v době stanovené mu v pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění, nebezpečím maření úkonu rozhodnutí či neplnění zvláštních opatření uložených mu příslušným rozhodnutím.

Městský soud v Praze přezkoumal dle ust. § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud považuje za nutné zdůraznit, že předmětem přezkumu je v dané věci pouze rozhodnutí žalovaného o úhradě nákladů spojených se správním vyhoštěním, a nikoli rozhodnutí o zajištění cizince. Proti zajištění a trvání zajištění mohl žalobce brojít příslušnými právními prostředky, které mu právní řád ČR přiznává.

Institut úhrady nákladů spojených se správním vyhoštěním je upraven v ust. § 123 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Toto ustanovení zákona jednak podává výčet a pořadí osob, které jsou povinny náklady spojené se správním vyhoštěním uhradit, jednak specifikuje, o které náklady se jedná.

V daném případě není sporu o tom, že pravomocným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, ani o tom, že žalobce byl v této souvislosti umístěn v ZZC. Náklady vzniklé zajištěním žalobce v záchytném zařízení pro cizince byly vynaloženy na upokojení základních potřeb žalobce (ubytování, stravování). Účelnost či smyslnost vynaložení těchto nákladů na zajištění základních životních potřeb zajištěné osoby je dána přímo jejich charakterem a osobou adresáta poskytovaných služeb. Skutečnost, že následně nemohlo být rozhodnutí o správním vyhoštění vykonáno, t.j. žalobci nemohl být ukončen pobyt na území ČR, nemůže mít vliv na rozhodnutí o povinnosti uhradit náklady spojené se správním vyhoštěním. V daném případě není podstatné, zda situace, kdy nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat, nastala v důsledku jednání žalobce (ať už tím, že využil zákonem dané možnosti a požádal o mezinárodní ochranu, nebo tím, že nerespektoval právní řád ČR) nebo v důsledku jiných okolností nezávislých na jeho jednání. Soud proto uzavírá, že v daném případě se jedná o náklady spojené se správním vyhoštěním a zajištěním žalobce bylo realizováno jako logický následek rozhodnutí o správním vyhoštěním při splnění podmínek odůvodňujících tento postup. Správní orgán rozhodl o úhradě nákladů řízení se zajištěním spojených podle § 123 odst. 5 zákona o azylu tak, jak mu ukládá zákon. Povinnost úhrady nákladů správního vyhoštění zákon nespojuje s podmínkou vycestování žalobce z území ČR.

Ze všech těchto důvodů shledal soud žalobu jako nedůvodnou, a proto rozhodl podle § 78 odst. 7, jak uvedeno ve výroku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že žalobce byl v řízení procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka, žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí s tímto řízením nějaké náklady řízení vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. listopadu 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně